

Често през хубавите зимни дни излизаха и се пързалиха със вълшебната шейна. Тяхният безгрижен глъч огласяше дърветата и събуждаше у тях радост и надежда. Тъ купнѣха за пролѣтѣта, когато отново ще се разлистнат и ще се кжпят въ топлиѣ лжи на слънцето. А прелетните птици ще вият гнѣзда въ клонките имъ и ще имъ пѣятъ съ своите сребристи гласове.

Престанаха студоветѣ. Разтопиха се снѣговетѣ. Пролѣтното слънце будѣше земята за новѣ живото.

Чувството на цвѣтяща пролѣтъ се пробуди и въ Милкиното сърдце. Тя искаше да отиде и намѣри своята майка. Скришомъ плачеше за това. Петю се мжчеше да я утешава, но напразно. Мжка зацари въ душата на всички, като предчувствуваха раздѣлата съ малката домакиня. Всичко се радваше, всичко цвѣтѣше, само въ душиѣта на дружината бѣше пусто и мрачно. Но сждбата бѣше неумолима.

Отъ тукъ нататкъ нейното замисланаване събуди у всички обитатели на пещерата прежните спомени. Козичката заблѣнува за остриѣ скали; Заю — за росните поляни и свѣтлиѣ лунни ноци срѣдъ своите побратими. Щурчо — за китните усои, гдето въ миналото лѣше своите безгрижни пѣсни, а Петю замечта пакъ за школото.

Школскиятъ звѣнецъ често му се присъняваше. Ведно съ него се изправяше и образа на стариятъ волѣ, а спомена за благите думи на дѣдо Колю дълбоко гризѣше душата му.

— Ехъ, другари, трѣбва да се раздѣлимъ, — каза той съ горчивъ гласъ. — Никой не може да измѣни на своята природа, така и ние.

Простиха се съ разплакани очи. Всѣки хвана своя пжтъ. Опустѣ пещерата, занѣмѣха скалитѣ околорѣстѣ. Затжжиха и дърветата. Но най-много скърбѣше добрата имъ съседка, катеричката,

Петю и Милка се качиха на вълшебната лодка. Буйниятъ потокъ ги понесе надолу. Следъ дълги приключения, тѣ стигнаха до Милкиното село. Отпавиха се къмъ нейната майка. Петю откряна вратата.

Майка ѣ лежеше на леглото върху беденъ одѣръ. Отъ скръбъ по изчезналата Милка се бѣше разболѣла. Немощниятъ ѣ погледъ се плззна по окжсанитѣ и боси деца. . .

— Милке!

— Майко!

— О, чедо, Богъ те е пратилъ! . .

Милка се хвърли на гърдите ѣ. И дветѣ заплакаха.

Тракането на прѣстѣта по майчиния ковчегъ се представи предъ Петю. Той се задави отъ сълзи и побърза да излѣзе вѣнъ.

Майка! Какъ сладко звучи тази дума! Но Милкината майка е болна. . . Ще трѣбва помощъ. И той се опжти нейде къмъ общинската амбулатория.

— Господинъ докторе, по-бързо!

— Какво има, момче?

— Майката на Милка е болна, ще умре! Ето пари. . . пари за лѣкарства. . . Бързо!

Василь Дунавски

Въ мечата пещера

Романъ за деца и юноши (8)

Докторѣтъ го последва, съ чанта подъ мишница. Нѣколко дни следъ това майката на Милка оздравѣ. Скрита радостъ преливаше сърдцето на Петя.

Милкини бѣха много бедни. Често майката искаше скришомъ отъ съседитѣ, за да нахрани Милка и Петю.

„Азъ имамъ пари и ще ѣ ги дамъ, — си мислѣше Петю.

Една вечеръ, когато майката на Милка си бършеше скришомъ сълзитѣ, Петю схвана всичко.

— Леличко! . . .

Тя се сепна.

— Отъ лука ми сълзятъ очитѣ, чедо. . . — помжчи се да излѣже бедната жена.

— Не, не. . . — зашепна той, като на себе си. Сетне брѣкна въ джоба си и добави: — На, това е общо съ Щурча, но на него не му трѣбвагъ. — И той ѣ подаде кесията съ паритѣ, която бѣ получилъ като награда за спасеното дете.

— Колко много! — рече жената. — Презъ живота си не съмъ виждала толкова събрани на купъ!

— Вземи ги и си послужи.

— Не, синко, не мога. Тѣ сж твои, не ща!

— Ваши сж, — запъна се Петю. — На тебе и на Милка. . .

И той трѣгна по дългия пжтъ за къмъ града.

Много изтегли Петю въ тоя градъ. Гладува, мжчи се и искаше все напредъ и напредъ да върви. И времето вървѣше. Лѣтото и есенъта минаха. Идваше нова зима. Знаеше той, какво му носѣше тя: студъ и нѣмотия

Когато първитѣ снѣжинки падаха на земята, Петю скиташе изъ града и плахо се оглеждаше въ блѣснатитѣ витрини на магазинитѣ. Всичко бѣ приказно въ него. За пръвъ пжтъ той виждаше такива високи сгради и толкова много свѣтлина. И по пржтоветѣ обли стѣкла, като слънца свѣтятъ.

„Азъ помня, че въ село газеничетата много пушатъ. А тукъ лампичкисъ свѣтятъ като бѣли облачета. И какви плочки сж послали по улицата, сжщо като въ селската църква“. . .

Снѣжинкитѣ безспирно се въртѣха изъ въздуха и беззвучно падаха по земята, меки като най-нѣженъ пухъ. Улицитѣ побѣлѣха отъ край до край. Гладѣтъ го замжчи. . . „На кжде“? — попита се Петю и веднага реши: — „Ще потропамъ на тази врата. . .

На прага се показа едно малко дете и викна:

— Мамо! Просяче!

— Бързо затвори! — обади се женски гласъ отвжтре.

— Сърдцето на Петя се сви. . .

„Чакай да опитамъ на тази. . . Може би, тукъ хората да сж по-добри и милостиви“.

Потропа.

— Чичко. . . — промѣлви съ отпадналъ гласъ Петю и не се доизказа.

Господинѣтъ, който стоеше предъ него, му даде единъ левъ и строго заржча:

— Вземи и да те нѣма!

Мжката прелѣ. Очитѣ му се налѣха. Снѣгѣтъ го шибаше право въ лицето. Краката му бѣха мокри и вледенени. Вкоченяваха се. Влѣзе въ единъ коридоръ. Вратата въ дѣното шумно се отвори, сетне нѣкой викна: „Крадатъ ни вжглищата“!

Ведно съ това, по главата на Петя се стовари тежка лопата и го замая. Залитна. Но скоро се съвзе и хукна да бѣга.

„Ще ме пребиятъ тия зли хора“!

Животнитѣ въ гората бѣха по-добри отъ тѣзи граждани и имаха поне сърдца. Дебритѣ на гората сж по-гостоприемни отъ този проклетъ градъ.

Дълго скита Петю по безлюднитѣ бѣли улици. Всичко бѣше мъртво. Сградитѣ немѣха. . . — „Сигурно сж ги напуснали, както ние напуснахме пещерата срѣдъ Балкана. . .

Образѣтъ на стария волѣ изпѣкна предъ него. Чудноватъ, цѣлиятъ отъ ледъ. Животното го гледаше ласкаво и имаше опашка. Петю се хвърли на врата му. . . за да се постопли. Сетне се отпусна и забрави кжде се намираще.

Бѣлата смъртъ го дебнѣше.

Морнитѣ му клепачи бавно се приваряха. Снѣгѣтъ го затрупваше. Благиятъ гласъ на дѣдо Колю му шепнѣше нѣщо, но той нищо не разбираше. Само смѣтно чувствуваше, какъ цѣлото му тѣло бавно се вкоченяваше.

„Школскиятъ звѣнецъ“! Цѣлиятъ отъ ледъ. Колко е хубавъ така! Станалъ е кристаленъ. Звѣнѣтъ му се носи плавно, плавно. . . ледно-кристаленъ звѣнъ. . . Кристално школо. . . То сякашъ го кани съ ржка: Ела, ела! . . .

Замръзна усмивката на устнитѣ му. . .

Луксозна кола хвърчеше по заснѣженитѣ улици съ пълна скоростъ. Фароветѣ свѣтѣха надалеко. Но тяхната силна струя се забавяше отъ снѣжинкитѣ и съ мжка си пробиваше пжтъ.

Автомобилѣтъ лети и удвоява скоростѣта си. Още единъ краткъ мигъ и щѣше да мине презъ тѣлото на замръзналото дете, проснато посрѣдъ улицата. Господинѣтъ при кормилото удари нервно спирачката и колата спрѣ. Той прибра Петя, сложи го до себе си и побърза да го отведе на топло. . .

— Е, следъ всичко това, което ми разказа, искашъ ли да станешъ мое момче? — попита господинѣтъ, като гледаше свѣлитѣ очи на Петя.

— Искамъ. Ти си много добъръ. Безъ тебе азъ щѣхъ да замръзна тамъ на улицата.

— Щѣше, да.

— Искамъ. . . искамъ да ме заведешъ въ кристалното школо, съ кристалния звѣнецъ. . .

— Още утре ще те запиша да учишъ.

(Следва края)